

יש זוגות ויש זוגות

הרב **אפרים שרבני שליט"א**

אחד

הנושאים שתופסים מקום מאוד גדול בחיים שלנו, הוא נושא שלום ביתנו.

ואני רוצה להגיד לכם שעם הזמן גיליתי שיש שני סוגים של זוגות. יש זוגות, איך אקרא להם, "ימה שיהיה יהיה", לאיפה שהחיים יקחו אותנו לשם נגיע. אם נריב נריב, אם לא נדבר לא נדבר, מה כבר יכול לקרות, זוג שתמיד מרגישים שחייב לקרות משהו ולא מכירים תקופה רציפה שהכל טוב ונעים.

זוגות כאלו, אני אומר בצער, זה לא רק עכשיו או בעוד חודשיים, זו מתכונת לכל החיים, המריבות, ההקפדות, הדברים שנשארים בלב ולא נסלחים, זה עד הזקנה, גם כשיבואו אליהם נכדים הביתה. כי אם זו המתכונת עכשיו, זו גם המתכונת עוד עשרים שנה ואפילו עם יותר משקעים ושנאה.

פעם רבים על כסף, פעם על המשפחות של שני הצדדים, פעם על החינוך, על חוסר התחשבות, כל פעם משהו אחר, אך אלו רק עליות למריבה. כל המריבות נובעות ממקום אחד-מקשר לא בריא, מקשר שלא טובל, מקשר שלא מושקע. ומאידך יש זוגות שהחליטו שהשלום בית זה לפני הכל. לפני העבודה, גם לפני הילדים. הבעל עומד ואומר לעצמו אני לא אתן לשלום הבית הזה ללכת לאיבוד, כמה שזה יעלה לי, עבודה, חברים, הכל, כנ"ל האשה.

וגם כשיש קצת הפרעות בשלום אז מדברים על זה. בואי נשב, למה זה ככה, אני רוצה לצאת לדבר איתך, אני מרגיש קצת בזמן האחרון שיש רפיון בשלום בית, אני רוצה לדעת מה מפריע לך, מה מציק לך, וכשהוא מבין מה מציק לה, אז הוא יודע לומר "אם זה מציק לך אני אזהר מזה, מבטיח". "לא ידעתי כמה זה מפריע לך". והיא גם שואלת "מה מציק לך?". הבעל מקבל על עצמו היא מקבלת על עצמה, הוא נותן מעצמו היא נותנת מעצמה.

תענוג הזוג הזה. טוב להם בחיים. מכל סוגי האושר שאני מכיר, האנשים הכי מאושרים, יותר מאושר של כסף, של עבודה טובה, אלו אנשים שטוב להם בבית, שיש להם לאן לחזור. ובית כזה שאכפת לו, הוא נהפך לבית של ה' יתברך, ובגלל שה' יתברך רוצה את הבית הזה הוא ישמור עליו. נכון ששלום בית זה אושר, אבל צריך לזכור עוד משהו, זה לא בחינם. אם אתה לא בא לתת, אם את לא באה לשים אותו ראשון בסדר העדיפויות לפני הכל, לפני ההורים, לפני הכסף, לפני החברות, לא יהיה לך. חד משמעית.

הרב לוינשטיין היה אומר לחתן לפני החתונה "כל יום אדם יחשוב שתי רגעים מה עשיתי היום בשביל שלום הבית שלי". אתם לא יכולים לשער איזה משפט זה, תמיד תדאג קודם כל לקן שלך. אדם שאין לו קן לחזור אליו הוא איש בודד ועזוב, אשה שאין לה נחת בדירה שלה עם בעלה היא אשה בודדה, לא משנה כמה חברים וחברות יש להם, כי בסופו של יום אין להם קן לחזור אליו.

כל אחד מאתנו צריך לחשוב טוב ולבחור, איך הוא רוצה מהיום עד ימי הזקנה לחיות את החיים שלו, חיים שלווים בבית, שיחות

יפות, אשה מכבדת, שמחה, או לחיות בסבל ולהישאר איתה רק בגלל שיש ילדים באמצע. אתה בוחר, את בוחרת. קשה לחשוב איזה עונש זה לחיות חמישים שנה באותו בית רק בגלל הילדים.

כל אחד מאתנו צריך להגיע למצב, כשישאלו אותך אם היו מחזירים אותך אחורה היית לוקח את אותה אישה? אתה תצעק "רק אותה! וגם משלם גם את כל ההון שבעולם בשביל זה!" - זה שלום בית. לאן שיחזירו אותי אני אבחר בך אשתי היקרה.

אני מכיר מישהו, שאני מבטיח לכם שהיום הוא מבין טוב טוב את מה שאנחנו מדברים כאן עכשיו. הוא היה נשוי, היו לו קצת בעיות, האמת שהוא הודה שהוא היה רוב הבעיה, היא מעולם לא קיבלה ממנו תשומת לב, אכפתיות, מילים כמו שבעל צריך לתת. בסוף הם התגרשו. היא מצאה את הבעל שכנראה כן יודע לתת, וכמו שהבנתי גם הבעל החדש הבין באיזה מקח הוא זכה. והראשון מבכה על האבדה שאבדה לו, או בעצם שהוא איבד אותה בידיים שלו.

הציעו לו כל מיני הצעות, אך הוא אומר זה לא קרוב למה שהיה לי. אחרי זמן הוא מצא מישהי, לפי מה שהוא אומר לא כמו הראשונה. הוא שאל אותי "איך אני שומר עליה? איך אני לא חוזר על הטעות הקודמת?".

שאלתי אותו "אתה יודע להעריך?". "כן". "אתה יודע להגיד ולהראות את זה?". הוא קצת גמגם. "אתה יודע להגיד את חשובה לי באמת? אתה יכול?".

"אני רוצה שתדעי שבאמת את חשובה ליי, אתה יכול להסתכל לה בעיניים ולהגיד לה את זה? יופי. היא תסמיק או תחייך, ותמשיך ותגיד לה "אני באמת מתכוין למה שאני אומר". אלו שניים, אתה צריך למצוא עוד הרבה כאלו. אמיתיים מתוך הלב.

וגם כמה שפחות להעיר. כשאתה תבין שהערות זה דבר רע, אתה תגלה שעל רוב ההערות אפשר לדלג. ההערות עושות לא טוב בבית. כל הערה תחשוב אם אפשר לחסוך אותה. ואם אי אפשר תחשוב איך להגיד אותה.

כשאתה מגיע לבית, אם אתה מסוגל להניח את הטלפון ואת העבודה בצד ולהיות רק איתה, זה יכול להצליח, ואם לא, אתה הולך לעבור מה שעברת עם הראשונה, אולי יותר קשה. תהיה בעל טוב, תהיה לך אשה טובה. גם הכל יהיה בבית הזה, לא יהיה חסר בו כלום, בפרנסה, בילדים, בנחת.

אני לא מגלה לכם דברים חדשים, חז"ל אמרו את זה כל כך מזמן "כשאהבתנו הייתה גדולה היינו ישנים על החוד של הסכין, וכשאהבה כתתה לא הספיק לנו בית של ששים אמות".

אשתך לפני כולם, בעלך לפני כולם.

אחד הצדיקים הגדולים לפני כמה דורות היה ר' נחומקה הרדונר, החפץ חיים היה מעריך שלו. בחג החנוכה ידוע שהמהדרין מדליקין מיד בצאת הכוכבים, ואף אברכי הכוללים סוגרים את הספרים בכדי לרוץ ולהדליק בזמן. באחד מימי החנוכה שכולם מיהרו להדליק, החנוכייה היחידה שהייתה עדיין ללא נרות, הייתה של ר' נחומקה. כך במשך שלוש שעות. לאחר שלוש שעות הגיעה אשתו לבית, הוא חיך ומיד קם להדליק את נרות החנוכה בשמחה גדולה. אמרו לו

המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות 18:55

לנוהים 40 דק' 18:35

ציאת השבת (ר"ת) 19:47

ציאת השבת 20:37

במערכת הטלפונית של

קול המחנה

072-338-7000

ללא עלות!

באביב מתחדשים השיעורים

של הרב **אפרים שרבני שליט"א**

והבית בהיבנותו

הרב שמעון שורתי שליט"א

סוד הישועות!

והרוחניים לדבר. ואז החלה האישה להתרכז ואמרה: 'ואם אכסה את הראש נראה לך שיוולדו לי ילדים אחרי שכל הרופאים הרימו ידיים?', 'אני לא יודע, אבל אני כן יודע שאם תעשי מסירות נפש לקב"ה, אם תעשי משהו שהוא אינו 'בטבע שלך' משהו שקשה לך מאד, אוכל לבקש מהקב"ה שיעשה משהו בשבילך!'. 'וכמה זמן אחכה לך?' 'שאלה, בעוד שלרופאים היא היכתה שש עשרה שנה, ולקב"ה לא היה בה כוח לחכות כלל... ואני, שהבנתי את הקושי שלה השבתי ואמרתי: 'את ממחרת! תחכי חודשיים, בחודש הראשון תשימי על ראשך כיסוי רק בשבתות וחגים, ולאחר מכן תשימי אף בימות החול ונראה מה יהיה!...'.

עוד טרם חלף זמן זה, קיבלתי טלפון בו נשמעה ההתרגשות שאינה ניתנת לתיאור של אותה אישה... ולאחר תשעה חודשים ישבתי על כסא הסנדקות בברית שנערכה לכבוד הרוח הנוולד... גם במצרים היו הרבה שפחדו לצאת, הרבה שחששו מה יהיה, ולכן הם נשארו במצרים... ודעי, כי כל יהדותנו בנויה על יסוד זה "במקום שנגמר השכל שם מתחלת האמונה" - לקפוץ למים בשביל הקב"ה גם שלא מבינים.

26 בנות 26 חתונות

סיפר הרב זאיד רבה של שכונת פרדס כץ: "בחודש תמוז שנה שעברה, קבוצת בנות רווקות מבוגרות רצו לעשות שבת ביחד ברובע היהודי בירושלים. הקבוצה מנתה 26 בנות כשהקטנה מביניהן בגיל 30 והשאר מבוגרות יותר... מארגנת הקבוצה התקשרה אלי וביקשה ממני לבוא עם אשתי במוצאי שבת להגיד דברי חיזוק. הסכמתי. ביום חמישי, נכנסתי להתייעץ עם רבי דוד מנהריה. סיפרתי לו שאני אמור למסור הרצאה לקבוצת בנות מבוגרות מעוכבות שידוך. שאלתי הייתה: "מה למסור לבנות בשם הרב על מנת לחזק את רוחן?" אמר לי רבי דוד: "תאמר להן, שייפרדו מהמכשירים הטמאים שיש להן - מהאייפון, הגלאקסי, הסמארטפון וחבריו - אם הן רוצות להתארס!" שמעתי את הדברים ולרגע הייתי נבוך כיון שלא היה מדובר בבנות דתיות אלא בבנות מתקרבות ומטה, אז איך אוכל לדבר איתן על כך?! אבל אם הרב אומר, אז עושים! במוצאי שבת הודעתי להן: "הייתי אצל רבי דוד מנהריה והוא אמר לי למסור לכן, שאם תיפרדו מהמכשירים שהקב"ה כל כך לא חפץ בהם - אתן תראו ישועות גדולות במציאת הזיווג שלכן!" כל הבנות מסרו את המכשירים לשבירה. נסעתי שוב לרבי דוד כדי לבשר לו על ההצלחה... נכנסתי לרב ובידי השקית עם הטלפונים השבורים. רבי דוד התרגש עד דמעות וברך את הבנות שכולן יתארסו עד ט"ו באב. 25 בנות התארסו עד י' באב... נותרה הבת האחרונה בקבוצה. והנה, בליל ט"ו באב גם היא זכתה להתארס כשרבי דוד כבדו ובעצמו משתתף באירוסיה!" מדהים!

ועלינו לזכור, הלילה הזה, ליל הסדר, הוא זמן גדול ומסוגל מאד לישועות ולניסים. וזהו זמן לצאת לחירות מהרבה בעיות וצרות. וכך כתוב בחז"ל: "בלילה הזה משבחים כל משרתי עליון את הקב"ה, ואוצרות השמים נפתחים" (תרגום יונתן תולדות, כז, א), "אלוקיה של אומה זו עסוק להיות עושה להם ניסים בלילה הזה" (מדרש פנים אחרים, נוסח ב' פ"ו) [וכן לגבי אכילת המצה הזוהר הקדוש (ח"ב קפג): קורא לה 'מיכלא דאסוותא' [=מאכל רפואה (של הנפש ושל הגוף)] 'מיכלא דמהימנותא' [מאכל המשריש אמונה בלב האדם]. ה' יזכה ויוציא את כולם מאפלה לאור גדול ויזכו כולם לגאולה שלמה אכ"י"ר!]

לבתי אלון ומאיר, לחזון לוחי!

ניתן להשיג את הספר 'שירת הבית' ברשת חנויות 'אור החיים'

ניצבים אנו בגולת הכותרת שעומדת מאחורי שבועות מפרכים של ניקיונות והסרת החמץ מבתנו. וכל אישה צריכה להיזהר שלא להפסיד את העיקר של החג היפה הזה, והוא סיפור יציאת מצרים - אותו סיפור מרגש בו מסתיימים 210 שנה של שיעבוד בפרך של עם שלם, בו שידד הקב"ה את מערכות הטבע החל מעשר מכות עד לקריעת ים סוף ל-12 חלקים.

ים סוף עומד בעונש, בשביל יהודי שמתגבר על הפחדים שלו!

והתורה הקדושה מספרת על אחד הניסים הגדולים שהיו שם: "וַיִּבְּאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֵּשׁ וְהַיָּם לָהֶם חוֹמָה מִיַּמִּינָם וּמִשְׂמָאלָם" - כך מתארת התורה איך ים סוף עומד 'דום' לכבוד עם ישראל. באיזו זכות זכו עם ישראל לנס זה? תשובת חז"ל במדרש מתארת את הסיבה לנס ולגאולה ישראל בצאתם ממצרים, אך לא להם בלבד, אלא לכל יהודי ויהודיה שיזדקקו לישועה. "בשעה שהיו ישראל עומדים על הים, היו עומדים ומדיינים זה עם זה, זה אומר אני ארד תחילה לים, וזה אומר אני ארד תחילה, מתוך כך קפץ נחשון בן עמינדב...".

אנשים חושבים שעם ישראל באו לעבור בים זה מיד נפתח לקראתם. אומרים חז"ל, לא, אפילו לא קרוב... אלא הייתה שעת לילה מאוחרת, ומי שראה פעם את הים בשעת לילה מאוחרת יודע כמה מפחיד הדבר. עם ישראל עמדו מול הים השחור, והים לא נפתח, עמד אותו נשיא שבט יהודה, נחשון בן עמינדב, וקפץ לתוך המים! "ריבונו של עולם, זה מפחיד! זה לא בשכל שלי... אבל אם זה מה שאתה רוצה..." "שיהודי קופץ ראש לקב"ה, שאישה מנצחת את כל הפחדים שלה לשנות ולהשתנות כי היא מבינה שזה מה שהקב"ה רוצה, שהיא מוכנה להתאמץ בשביל האמת, הקב"ה יעמיד את הים בעונש בשבילה. חז"ל מגלים לנו שהדרך החזקה ביותר לגאולה היא לקפוץ למים לכבוד הקב"ה, לזרוק את השכל, לזרוק את הפחדים, לזרוק את הימה יגידו- זה הפתח לגאולה האמתית שלה... ולכל אישה יש את 'קפיצת הראש' שהקב"ה מחכה לה, חלקן בצניעות, חלקן בזריקת מכשירים שאין לקב"ה חפץ בהם, חלקן בהימנעות מללכת למקומות שהקב"ה לא רוצה שתדרוך שם, פירוד מאנשים שמורידים אותה ברוחניות, כך אישה לפי דרגתה הרוחנית תחפש את השלב הבא שלה...

את רוצה משהו מהקב"ה? תחפשי מה הקב"ה רוצה ממך!

הנה דוגמא אחת מרבות לאישה שהייתה מוכנה לקפוץ למים לכבוד הקב"ה. וכך מספר הרב ניסים יגן זצ"ל: "היה זה לפני שנים מספר, נכנסה אלי אשה בלתי מוכרת, אשר אותות צער ושברון לב נכרו על פניה. משיחה התברר, כי הגיעה כדי להתברך מפי לזרע של קיימא, מאחר שזמה שש עשרה שנה שאין לה ילדים. הרופאים כבר התייאשו ממנה לחלוטין עד שהמליצו לה לאמץ ילד ולחדול מניסיונותיה להרות. אמרתי לה, 'את רוצה משהו מהקב"ה, ולכן את צריכה לחפש מה הקב"ה רוצה ממך'. 'אז מה אלוקים מבקש ממני?' שאלה. ואני השבתי בלי היסוס, 'אלוקים רוצה ממך כיסוי ראש!'. באותו רגע היה נראה כאילו בקשתי לטול את נפשה... 'מה? איפה זה כתוב? מי אמר?' היא התפרצה, ואני בסבלנות הראיתי לה את המקורות ההלכתיים

שלחו את המילה "הצטרפות" למייל
amefram1@gmail.com

לקבלת העלון
שירות למייל

izel 6

באר החסידות

ישאר עימם למשך שנים רבות.

וגם אם למראית העין נראה שאין לדברים כל השפעה, הדבר אינו כך באמת, וסופם של הדברים שהוא שמע בליל הסדר להתעורר בקרבנו ביום מן הימים ולפעול את פעולתם. (אמרי נועם).

לא לשכוח את הבן החמישי...

"כנגד ארבעה בני דברה תורה", המשותף לכל ארבעת הבנים הללו שלמרות ההבדלים שביניהם כולם יושבים אל שלחן ה"סדר". אפילו הרשע בא אל ה"סדר", אם כי הוא שואל: "מה העבודה הזאת לכם?". לפחות יש לו איזשהו יחס לענייני היהדות. אך **דבורנו נולד בן חדש, בן חמישי, זהו אותו יחדי שנתק כל כך מיהדותו, עד שאינו יודע כלל שיש "סדר"**, הוא אינו יודע כלל שהיום פסח, הוא אינו נמנה בין הבנים, משום שאינו מופיע כלל אל שלחן ה"סדר"... וזו החובה המוטלת על דורנו: להגיע גם אל ה"בן החמישי" הזה ולקרבו, באהבה ובחיבה, אל היהדות, התורה ומצוותיה... (הרבי מליובאוויטש).

הטעם שאין מברכים על סיפור יציאת מצרים

הטעם שלא מברכים על סיפור יציאת מצרים, יש לומר, כמו שחייב אדם לראות עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, כמו כן, חייב אדם לראות עצמו כאילו הוא היה מעובדי עבודה זרה ועכשיו קרבו המקום לעבודתו, והיום בלילה התחיל לעבוד את השם. והנה מצינו בטבילת גרים שמברכין לאחר טבילה מפני שקודם טבילה אינו יכול לומר וצונו, וכמו כן, סיפור יציאת מצרים אינו יכול לומר וצונו מפני שעדיין הוא בבחינת כאילו היה מתחילה עובד זרה, ולאחר הסיפור שיכול לומר וצונו, אז הוא נכלל בברכת 'אשר גאלנו'. (חתי"ס).

על אבא לא שואלים שאלות...

פעם ישב האדמו"ר מבעלזא עם בני ביתו בליל הסדר, בנו אהרן בן הארבע, עקב בעינים תוהות ומשתאות אחר מעשיו של אביו שעשה דברים בלתי גלילים, כדי לעורר את הבן לשאול "מה נשתנה", ועם כל זה לא שאל מאומה. ראיל האב את הילד: "האיך מתפלל לראות את כל המעשים שאני עושה ואם כן מדוע איך שואל אפילו שאלה אחת?" "כן אבא, השיב הבן, המעשים שאתה עושה באמת אינם ברורים לי, אבל לא שאלתי עליהם כי על אבא אין שואלים שאלות..." (בדידי הוי עובדא).

גילוי אליהו

בעת אמירת "שפוך חמתך" בוא יבוא אליהו הנביא לכל אחד ואחד מזרע ישראל עם קודשו, וכל אחד מרגיש קדושה יתירה לפי שורשו ומדרגתו. (עשרת ישיעה). מייחדים כסא הסיבה ללילה זה בלא שישב בה אדם, לכבודו של אליהו, כעין ברית מילה וכעין המנהג לייחד כסא לאושפיזין בסוכה, וכל זה להראות באופן מוחלט שמאמינים אנו בבואו. (האדמו"ר מבעלזא).

הלילה הגדול בשנה

יש רגע אחד באותו הלילה שבו נכנס ישראל במצרים אל האמונה השלימה, כמו שכתוב "וַיְהִי פְּחָצֵי הַלַּיְלָה", וזה הדבר הוא נצחי גם לדורות, ואף עתה אם ישמור האדם את עצמו מתחילת הלילה משום פניה ומחשבה זרה, רק יעמיק שכלו במחשבות קדושות וטהורות עד שיעבור עליו אותו הרגע, אזי יוכל לבוא אל האמונה השלימה שבאו אז בצאת ישראל ממצרים, והדבר הזה הוא נצחי בכל שנה ושנה. (רי מנחם מענדל מרימנוב).

"בוה הלילה יכול כל אחד להתקדש, אפילו מי שנמצא במ"ט שערי טומאה יכול לבוא למדריגות מאוד גבוהות, ומי שאינו מאמין בוה הוא באמת הרשע של ההגדה". (שמח ישראל).

"וּפְסַח ה' עַל הַפֶּתַח". בדרך-כלל כדי לזכות שהקב"ה יסייע לאדם לשוב בתשובה שלימה, על האדם לפתוח מצידו, על כל פנים, "פתח אחד של תשובה כחודה של מחט" - אולם בפסח הקב"ה כביכול מוחל ופוסח אפילו על אותו פתח, בבחינת "וּפְסַח ה' עַל הַפֶּתַח", ומקבל כל יהודי באשר הוא. (שפת אמת).

"הַשִּׁיר יִהְיֶה לְכֶם כְּלִיל הַתְּקֵדֶשׁ חָג" - עצמת השיר שלעתיד לבוא בעת הגאולה ומדרגתו, יהיו אצל כל אחד מישראל כפי מידת השתדלותו והתקדשותו בליל התקדש חג הפסח. (רי אהרן מקרלין). "הסדר של ליל הפסח הוא סדר לכל השנה, ולכל חיי איש יהודי". (בית אברהם). "כאן הבן שואל", פירוש "שואל" הוא לשון שאלה ובקשה, כאן יכול בר ישראל לשאול ולבקש אביו שבשמים כל מה שצריך, ולהשיג מה שלא עמל ויגע על זאת. (רבי אהרן מקרלין). "איש כי יבכה לפני רבון העולמים ביגאל ישראל אחר חצי ההגדה, יפעול בכל אשר צריך ויוושע". (אורח ישראל מאפסא). על ידי השירה בהלל וההודאה בשמחה רבה, בשולחן הסדר, נעשים מכל החטאים כזויות. (בלילה זה אפשר לפעול דברים נפלאים עם כל בקשה, שהרי בליל הסדר פתוחים כל השערים למעלה, וממילא כל קול שכל בר ישראל זוכה לשלוח למעלה בלילה זה, הרי זה רכוש עצום ונפלא שזוכים לרכוש על כל השנה הבאה. (י"והיא שעמדה").

"ולמען תספר..."

עיקר מה שטרחנו לכבוד הלילה הקדוש הוא בשביל להגיע לרגע הנשגב - לספר לילדינו את סיפור יציאת מצרים. עלינו לדעת שבלילה קדוש זה כל שערי השמים נפתחים לפנינו, ויחד עימם נפתחים גם הלבבות של ילדינו, וכל מה שנצליח להחדיר לתוך ליבם הטהור של הילדים במשך הזמן הקצר של לילה קדוש, זה

המשך שיחת הרב

הוא מתעייף כל כך? על ברכה לאשתו. היום יש אנשים שעושים טובה אם שולחים לה הודעה של בוקר טוב, וגם עם הבוקר טוב הוא מוסיף ואומר לה אל תשכחי להוציא את הילדים, והצדיק הולך כברת דרך ברגל עולה את המדרגות רק בכדי להשמיע לה בוקר טוב! איך אשה כזאת לא תכבד אותו? אני גם מאמין שהאשה הזו העניקה את כל כולה בשבילו, מה שנתן לו את הכוח לכבד, את החשק לחזור ולראות אותה מעריכה ומחייכת.

אני מכיר איש יקר, שתמיד כשהוא יוצא למשהו חשוב או לאיזו עסקה חשובה, הוא ניגש לאשתו ואומר לה תברכי אותי- איך זה יפה, זה כל כך בונה. ואני מאמין שהברכה הזאת כל כך תועיל לו. לא משנה מי זאת אשתו ולאן הוא הולך- די בשמחה והכבוד שהוא נתן לה להרגיש כמה היא חשובה בעיניו, בכדי תהפוך אותה ואותו לצינור של שפע.

זאת אהבה, זאת קירבה, זאת נתינה, וככה בונים בית. לא אהבה של רחוב, זו אהבה לא אמיתית, היא חולפת עם הזמן. הוא אמר לה בדמעות שהוא מוכן למות בשבילה, והיום כשהיא לא מבשלת או כשהיא לא באה איתו לאירוע הוא מפתח כלפיה רגשות של שנאה. אהבה אמיתית לא נגמרת, היא רק מתגברת מיום ליום. כי זו אהבה אחרת, אהבה של נתינה, אהבה של לתת, של לבנות, של רוצה שיהיה לך טוב. וכמו שכתב בספר "מכתב מאליהו" שורה אחת כל כך חזקה "הקשר הטוב בין איש ואשתו יהיה כאשר יגיעו למעלת הנתינה, ואז אהבתם לא תפסק וחייהם ימלאו אושר ונחת, כל ימיהם אשר יחיו עלי אדמות"- השאר מיותר. יהי רצון שכולם יזכו לנחת אמיתית בבית, שלום אמיתי, של כבוד, של שמחה ושל הערכה אמיתית. אכ"י"ר.

לבת אלון עם לרא! אהבה לרבני.

תלמידיו בתמיחה "למה הרב המתין לה, הרי היא הייתה יוצאת ידי חובה גם כשהיא לא פה?". תשמעו תשובה של רב, אמר להם הרב "נכון, היא הייתה יוצאת ידי חובה, אך אני לא הייתי יוצא ידי חובה, איך אני אדליק והיא לא לידי, איך אפשר לעמוד ליד הנרות בלי הנר שלי?". המשיכו התלמידים ושאלו "אבל הרמב"ם כותב שצריך להדליק מוקדם?". אמר להם הרב "אם הרמב"ם היה יודע כמה היא נותנת בשבילי וכמה זה ישמח אותה אם אחכה לה, הוא גם היה אומר לי תחכה בתור בשבילך, תלמידים, אנשים. ככה בונים חומה. רק להסתכל ולהתפעל.

אני אספר לכם מתי התפעלתי באמת. אתם גם תתפעלו. זה היה כשקראתי על ראש ישיבת חברון רבי שמחה זיסל ברוידא זצ"ל. אצלו הבנתי מה זה כבוד. מה זו אשה. מה זה יחס אמיתי. מספרים עליו שהיה מקפיד כשהיה יוצא מהבית להיפרד מאשתו הרבנית בברכה, הוא היה מברך אותה בכמה מילים חמות וטובות והיה יוצא לישיבה.

סיפר אחד התלמידים, היה זה בשנותיו האחרונות של ראש הישיבה כאשר ההליכה כבר היתה קשה עליו וכבר היה במרחק ניכר מביתו. לפתע ביקש הרב לחזור הביתה כי שכח דבר מה. אמרתי לרב אני יכול לחזור לבית ולהביא את הדבר הנשכח, וחבל שהרב יטריח את עצמו. אולם הוא התעקש וחזר את כל הדרך לביתו. זה לקח לו הרבה זמן. כשפתח את הדלת הוא מיד ניגש אל הרבנית והתנצל בפניה וביקש את סליחתה על ששכח לומר לה שלום ולברך אותה. הייתם צריכים לשמוע איך הוא בירך אותה. את כל הדרך הוא חזר עם רגליים כואבות והליכה כבדה, רק בשביל המילים החמות האלו. על מה בעל חוזר לבית? על מה

הלכות אקטואליות

הלכות אקטואליות למעשה על פי פסקיו של מו"ר פוסק הדור רבנו **עובדיה יוסף** זצוק"ל וממשיך דרכו מו"ר הראש"ל הגאון הגדול הרב **יצחק יוסף** שליט"א

ליל הסדר

ויש להציע להם, שלא ימלאו את הכוס עד השפה לגמרי כד שתשפך בכל תזוזה קטנה, אלא ימלאו אותה כמעט עד הסוף שבזה נחשבת כמלאה (כמבואר בס"י קפג ובאחרונים שם. וראה הלכ"ב ס"י קפג סעי'ז), ובוזה יוכלו לקיים מצווה יקרה זו כראוי וגם לשמור על עצמם נקיים.

הדין למי שלא היסב: גבר שלא היסב בארבע כוסות או במצוות מצה לא יצא ידי חובה וצריך לחזור ולאכול בהיסבה כדין. וכן הדין שלא יצא כשהיסב על צד ימין וצריך לחזור לשתות בהיסבה. ובכורך ואפיקומן, מי שקשה עליו לחזור- בדיעבד יצא ידי חובה. **אישה שלא היסבה:** אישה צריכה הסבה ואם לא היסבה או היסבה על צד ימין- בדיעבד אינה צריכה לחזור בין בארבע כוסות בין בשאר אכילות (ודעת האור לציון שתחזור לשתות אם לא היסבה). **אדם שהוא שמאלי:** גם הוא לכתחילה יסב לצד שמאל, כדי שלא יקדים קנה לושט ומכל מקום אם היסב לצד ימין יצא בדיעבד.

מצוות והגדת למהדרין - הכיצד?

מצוות עשה מהתורה לספר ביציאת מצרים ומבואר בספ"ק שצריך להיות באופן שירגיש וירגישו בני ביתו כאילו כל מה שסיפר התקיים בו, וצריך להראות התלהבות בגופו ובתנועותיו שיהיו בשמחה, ובדרך חירות, ומחיש הדברים על ידי מדרשים הנוגעים בעניין יציאת מצרים, ויקרב לדעת ויסבר את האוזן למציאות שלנו, ויחדש דברים מלבד גוף הסיפור הפשוט, אמנם לא יאריך בדרושים ופולפולים קושיות ותירוצים שאינם עצם הסיפור, והכל יעשה בחכמה לפי דעת בני הבית ושאר המסובים בצורה השווה לכל נפש.

ובלילה זה יש סיעתא דשמיא מיוחדת לכל הנ"ל, כמו שכתב **האזהב ישראל** (פס"ה) שכתב "שאף שבכל ימות השנה אף אם יאמר להבן הסיפור יציאת מצרים לא יהיו אז הדברים מתיישבים בלבו ולא יכנסו באזניו כי זה תלוי באמונת הלב ולא כל מוחא סובל זאת. ובזו הלילה מתגלה אור השכל והאמת והאמונה אז בודאי יכנסו דברי האב באזני הבן ויאמין באמת ביציאת מצרים".

להערות והארות שמעון שורת: 055-6700235 | sh0556777377@gmail.com

כתב הרב י"כף החיים', שינהג דרך שררה, ובוזה יכפר על שררה וגאווה שנהג בהם כל השנה. ולכן יזהרו להיות בלילה זה שמחים וטובי לב גם האיש וגם האישה, ויקפידו שהלילה יתנהל בצורה רגועה ומהנה.

על אילו דברים צריכים להקפיד בשתיית ארבע הכוסות? איזו כמות מהכוס צריך לשתות? והאם יש הבדל בזה בין כוס גדולה לכוס קטנה?

מצווה מדברי סופרים לשתות ארבע כוסות בליל פסח. וצריך להיזהר שהכוסות יכילו בתוכן רביעית יין (86 סמ"ק, כוס חד פעמית רגילה מכילה 180 סמ"ק). **בשתיית ארבע הכוסות יש להקפיד על שני דברים חשובים:** א) שישתה רביעית. ואם שתה רוב רביעית- יצא בדיעבד. ואם לא שתה אפילו רוב רביעית- לא יצא. ב) שישתה את רוב הכוס ששותה בה ולא משנה הגודל שלה ואפילו יש ברובה כמה רביעיות, ואם שתה רביעית בלבד- יצא בדיעבד, ולכן יזהר שלא לקח כוס גדולה מאד, כדי שיוכל לשתות גם רביעית וגם את רובה. **ולכתחילה,** יש לשתות היין בבת אחת, ובדיעבד אם שתה מעט והפסיק ושוב שתה מעט, אם לא שהה שיעור של שבע וחצי דקות- יצא ידי חובה.

איך היא צורת ההיסבה, האם מועיל מה שמטה גופו מעט? האם מועיל מה שמטה עצמו באוויר בלא השענות על שום דבר? כיצד ינהג מי ששכח להיסב? מה דינם של נשים בהיסבה?

אלו דברים הצריכים היסבה: ארבע הכוסות, מצה, כורך ואפיקומן, ואף אישה צריכה בהם היסבה. **צורת ההיסבה:** יטה גופו דרך חירות על צד שמאל. וכתבו הפוסקים, שלא טוב עושים אלו שמטים באוויר, מפני שאינו דרך חירות, וכן לא די שיטה מעט (ויש אומרים שצריך להטות גופו לפחות 45 מעלות- אור לציון, הליכות מו"ט), אלא יטה גופו על כריות וכדומה אם יש לו, ואם לא, ישען אחורי הכיסא או על חברו היושב לידו וכדומה (ולא על עצמו מפני שנראה שדואג). וישנם שחוששים להיסב, מפני שחוששים ללכלך את בגדי החג, ולכן אין מקיימים את ההיסבה כראוי.

